

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ

ΩΡΑ τελευταία εβδόμη στο Λένινγκραντ ο τρίτος τόμος της αλληλογραφίας του Ντοστογιέφσκυ. Ο τόμος αυτός περιλαμβάνει τα περισσότερα γράμματα που έστειλε ο Ντοστογιέφσκυ στη γυναίκα του. Τα άλλα απευθύνονται σε φίλους του συγγραφέως, σε εκδόσεις, σε συγγενείς, καθώς και σε άγνωστα του προσώπα, που του γράφουν για χίλια-δύο ζητήματα, και κείνος απαντάει σε όλους αυτούς με καλαισιωγή κι εύγενεια. Δημοσιεύουμε σήμερα ένα του γράμμα προς τη γυναίκα του "Ανία Ντοστογιέβσκα. Είναι μία δυνατή κραυγή απογοήτωσης το γράμμα αυτό.

«Βισθάντεν, Παρασκευή, 28 'Απριλίου 1871.

«Ανία, σ' εξορκίζω στο όνομα του Χριστού, στο όνομα της κορούλας μας, ακόμη και σε όλο μας το μέλλον, μην άνησυχήσης, μη ταράχθης. Διάσσεω ως το τέλος, με προσοχή, αυτό το γράμμα μου. Στο τέλος θα καταλάβης πως κατά βάθος ή δυστυχία μας δεν άζει και τόση λήθη. Ηούχασε λοιπόν, άγγελέ μου, άκουσέ με, διάσσεω το γράμμα μου ως το τέλος. Για όνομα του Χριστού, μη θυβίξωαι στην άπελπισία.

'Ακριθό μου παιδί, όρνανε άγγελέ μου, αιώνια φίλη μου, θά καταλάβης από αυτές τις γραμμές, χωρίς άλλο, πως τάχασα όλα, και τα τριάντα τάλληρα που μου έστειλες. Θυμήσου πως έσαι ο μοναδικός σωτήρας μου και πως δεν υπάρχει κανένας άλλος στον κόσμο που να μ' αγαπά. Συλλογίζομαι ακόμη, "Ανία, πως υπάρχουν δυστυχίες που κλείνουν μέσα τους την ίδια τους την τιμωρία. Γράφω και συλλογίζομαι: Τί θ' άπογίνης έσύ; Τί εντύπωσι θά σου προξένησι αυτό το γράμμα μου; Μήπως σου συμβή κανένα κακό; Σε ίκετεύω: άν έσαι διατεθειμένη να με συμπόνησής, μη τό κάνης, δεν τό άξίζω διόλου.

'Αχ! "Ανία, γιατί να φύγω από κοντά σου; Νά τί μου συνέβη σήμερα. Κατά τη μία τό άπόγευμα, πήρα τό γράμμα σου, τό χρητάσα όμως δεν είχα έλθει ακόμη. Γύρισα τότε σπίτι να σου γράψω την άπάντησι (έναν έλεινό γράμμα, κακό, γεμάτο παράπονα). "Υστερα πήγα πάλι στό ταχυδρομείο και μου είπαν πως δεν είχα ακόμη φθάσει τα χρητάσα. "Ήταν ή ώρα θυσιμωσι. "Όταν πήγα εκεί, κατά τις τεσερισήμιση, μουδωσαν τα χρητάσα κι' όταν ρώτησα πότε είχα φτάσει, μου άποκρίθηκαν ήμερώτατα πως τά είχα λάθει από τις δυό. Γιατί λοιπόν να μη μου τό δώσουν στις δυόμιση;

Βλέποντας πως θάπρεπε να περιμένω ως τις έξήμιση για να φύγω από δω, πήγα στών σταθμό, όπου είνε τό καζίνο. Και τώρα, "Ανία, θέλεις ή δεν θέλεις να με πιστέψης, σου όρκίζομαι πως δεν είχα καμιά πρόθεσι να παίξω. Για να με πιστέψης, θά σου κάνω δόλοκληρη έρομολόγησι: όταν σου ζήτησα με τό τηλεγράφημα μου τριάντα τάλληρα κι' όχι εικοσιπέντε, είχα στο νού μου να παίξω πάλι, αλλά μόνον πέντε τάλληρα. "Όταν όμως πήρα σήμερα τα τριάντα τάλληρα, δεν ήθελα να παζω, για δυό λόγους:

1ον) Γιατί τό γράμμα σου μου έκανε μεγάλη εντύπωσι. 2ον) Την περασμένη νύχτα είδα στόν ύπνο μου τόν πατέρα μου, σε άξιοσβρήνητη κατάσταση.

Μονάχα δυό φορές έχω δη στόν ύπνο μου τόν πατέρα μου σε παρόμοια κατάσταση. Και τις δυό φορές δέ μου προμήνυσε ένα τρομερό δυστύχημα, και τις δυό φορές τ' όνειρο πραγματοποιήθηκε. Κι' όταν συλλογίζομαι ακόμη τώρα τό προγχεσινό μου όνειρο, που σε είχα είδη, κι' έσένα, κάτασπρα, ό τρόμος παγώνει την καρδιά μου. Θεέ μου, τί θ' άπογίνης, όταν φτάση στά χέρια σου τό γράμμα μου;

"Όταν όμως μπήκα μέσα στο καζίνο, πλησίασα πολύ κοντά στο τραπέζι του παιγνιδιού κι' άρχισα να παίζω με τό νού μου:

—Θά μάντευα άραγε σωστά, ναί ή όχι;

«Ε, λοιπόν, "Ανία, δέκα φορές στη σειρά μάντευα σωστά. Τόση εντύπωσι μου προξένησε αυτό που άποφάσισα να παίξω και μέσα σε πέντε λεπτά κέρδισα δεκακτώ τάλληρα. Τότε έχασα δόλοτελα τό λογιό μου. Συλλογίζομαι:

—Θά πάρω τό τελευταίο τραίνο, θά περάσω τη νύχτα στην Φραγκφούρτη, αλλά θά πάω κάτι στο σπίτι μου.

Ντροπέοιμον τόσο πολύ για τα τριάντα τάλληρα που σου είχα κλέ-

ψει! Θά με πιστέψης, άγγελέ μου, άν σου πώ πως όλο τό χρόνο όνειροπολούσα να έξαγοράσω τά σκουλαρικά σου άπ' τό ένευροδρασειτήριο; Τά τέσσερα τελευταία χρόνια, έχεις θέλει ένευρο όλα σου τά πράγματα για μένα και μ' άκολουθήσες στις άλητείες μου. "Ανία, "Ανία, συλλογού, πως, παρ' όλ' αυτό, δεν είμ' ένας άνανδρος, αλλά μονάχα ένας δυστυχισμένος, που τότε είχε κυριέψει τό πάθος του χαρτιού!... "Αι έξακολουθήσες να είσαι όργισμένη μαζί μου, σκέψου, "Ανία, πόσο ύποφέρω αυτή τη στιγμή, και πόσο θά ύποφέρω ακόμη τρεις-τέσσερες μέρες. "Αν ποτέ στο μέλλον με θής άγάριστο ή άδικο άπέναντί σου, δεν έχεις παρά να μου δείξης αυτό μου τό γράμμα.

"Αλλοίμονο, "Ανία!... Τάχασα όλα τα χρητάσα μου, κατά τις έννήμιση τό θράδυ και θήκηκα άπ' τό χαρτοπαίγνιο τσακισμένος. "Υπέφερα τόσο που έτρεξα άμέσως, ψάχνοντας να θρω έναν παπά. Στο δρόμο, καθώς έτρεχα μέσα στη νύχτα, σε άγνωστα μέρη, συλλογίζομαι:

—Θέλω ένα παπά, έναν άντιπρόσωπο του Θεού, να έρομολογήθω, να έσαλαφρώσω...

Έχασα όμως τό δρόμο μου μέσα σ' αυτή την πόλι κι' όταν έφτασα στο κτίριο που νόμισα πως ήταν ή ρωσική εκκλησία, μου είπανε πως ήταν...συναγωγή έβραίων! Μου ήρθε σάν μυρολουσία αυτή. Γύρισα τρέγοντας στο σπίτι. Είνε τώρα μεσούνηχα, κάθουμαι στο τραπέζι και σου γράφω.

Μου μένει ένάμιση τάλληρο. Έχω δηλοτάξι φιλα για να σου πειλω ένα τηλεγράφημα, αλλά φοβόμαι. Τι θά σου συμβή, και γι' αυτό άποφάσισα να σου γράψω καλύτερα ένα γράμμα, και να σου τό ταχυδρομήσω αύριο τό πρωί στις όγτώ. Και για να τό πάρης σίγουρα τό γράμμα μου την Κυριακή, θά σου τό πειλω στην κατοικία σου και όχι πούστ-ρεσάντ. Ίσως να σου πειλω αύριο κι' άλλο ένα γράμμα πούστ-ρεσάντ, άραγα κατά τό άπόγευμα. Πάντως, θά σου γράψω τό δίωας άλλο την Κυριακή.

"Ανία, όγασημένο μου παιδί, σόως με για τελευταία φορά και πείλε μου ακόμη τριάντα τάλληρα. Θά τά καταφέρω να μου ρτάσουν, θά είμαι οίκονόμος, φρόνιμος. "Ανία, πέφτω στα πόδια σου και τά καταφιλό. Ξέρω πως έχεις κάθε δικαίωμα να με περιφρονής, ακόμη και να σκεφθής:

—«Θά έξαναπαίξω πάλι...»

«Ε, λοιπόν, "Ανία, σε τί θέλεις να σου όρκιστώ πως δεν θά αναπαίξω πειά ποτέ; Σ' έχω γελασει πολλές φορές και έξέρω πως θά πεθάνης άν ξαναπαίξαι κι' έχασα άλλη μία φορά. Φαντάζεσαι λοιπόν πως είμαι δόλοτελα τρελλός; Τότε θα πή πως είμαι πειά χαμένος άνθρωπος. Δεν θά ξαναπαίξω, δεν θά ξαναπαίξω, θάρθω άμέσως κοντά σου. Πιστέμέ με. Πιστέμέ με για τελευταία φορά, και δεν θά τό μετανιώσής. "Από δω και ύπόθω θά δουλεύω για σένα και για τη μικρή μας Λιούμπια, θά δουλεύω σ' όλη μου τη ζωή, χωρίς έσοκουλαι. Θά δής πως θά έπιτύγω. Θά έξαφαλίσω τη ζωή σας. Και μη σοβόσαι διόλου για μένα. Δεν ξέρεις πόσο είμαι δυνατός έγώ, πολύ δυνατός, γιατί αυτή τη στιγμή μου σβίνεται σάν να αναστήθηκε τό ήθικό μου (μονάχα σε σένα υπωρώ να τό πώ αυτό και στο Θεό).

Μή φανταστής πως είμαι τρελλός, όχι! "Ανία, φύλακα άγγελέ μου, κατάλαβε λοιπόν πως κάποιο θαύμα έγινε μέσα μου, στην ψυχή μου. Δέκα δόλοκληρα χρόνια (άπό τό θάνατο του άδελφού μου, που άρχισα να μωσ πιέζου τα χρέη), πάντα όνειροπολούσα να κερδίσω τό χαρτιά, λαγαρούσα να κερδίσω. Τώρα όμως όλα τέλειωσαν μια για πάντα. Οριστικά και τελειωτικά. Θά με πιστέψης, άν σου έλεγαι πως τώρα τά χέρια μου είνε έλευθερα; "Ήμουν δεμένος άπ' τη μανία του χαρτιού, ένώ σήμερα συλλογίζομαι μονάχα τις σοβαρές δουλειές. Τέλειωσαν πειά ή νύχτες που άφιέρων στα όνειρα του γασιού και στις έλπίδες τών κερδών του παιγνιδιού! Τό λοιπόν, στο έξής, ή δουλειά μου θά πάη πολύ καλύτερα κι' ό Θεός θά με βοηθήσει. "Ανία, κράτησε την καρδιά σου, τη στοργή σου για μένα, μη με μισήσης και μη πτήνης να μ' αγαπάς. Τώρα που αναστήθηκα, που έγιναι άλλος άνθρωπος, άς ζήσομε περισσότερο έννομινα και θά κάνω ότι μπορέσω για νασαι εύτυχισμένη, έσύ και τό παιδί σου. Αχ, (Η συνέχεια εις την σελ. 167)

Ο Ντοστογιέφσκυ στο νεκρικό του κρεββάτι

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 114)

Ξαναβήθηκε στὸ δωμάτιο, άναψε τὸ φῶς, καὶ ἔπλυνε προσεκτικὰ τὰ ποτήρια...

Ἐκλεβῶσε ὅ' αὐτὸ ντουλαπάκι, κί' ἀδειασε τίς σάχτες ἀπ' τὸ τσακί στὸ καλάθι.

Ἐπειτα ἄρπαξε τὸν Ραζέλ ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν σήκωσε, κί' ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν σερτωθῆ.

Πιερίεργο. Τοῦ φάνηκε πῶς τὸ πῶμα ἦταν ζεστό... Ὑστερ' ἀπὸ τὸσες ὥρες; Στὴν παραζάλη του, τὸ ἄφησε νὰ πέση...

Τὸ πῶμα τότε κάθησε μὲ τὰ γόνατα... Ἄνοιξε σιγά σιγά τὰ μάτια.

Καὶ μπροστὰ στὸν ἐκπληκτο, τὸν τρομοκρατημένο Ντυφοῦ, ὁ Ραζέρ ἄρχισε νὰ γαμογελάη.

— Δὲν ἔχεις τοιγάρνα, Ντυφοῦ; Κανένα αἰγυπτιακὸ τοιγαράκι, ἀπὸ κείνα ποὺ καπνίσαιμε ἀπόψε;

Ὁ ἀρχιτέκτων χλόμιασε καὶ τραβήχτηκε στὴν ἄκρη τῆς κάμαρας.

— Πῶς διάβολο... ἔφη... ψιθύρισε...

— Καὶ βέβαια ἔω... Εἶσαι ἡλίθιος φίλε μου... Βρίσκεις τὸν ἑαυτό σου τόσο ἔξυπνο, ὥστε νομίζεις πῶς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ φτάση... Καὶ γιὰ τί μ' ἔπηρες ἐμένα; Δὲν σκέφτηκες πῶς πιθανόν θὰ μοῦ φαινόταν περιεργό τὸ ὅτι μὲ σταυάτηρες καὶ μὲ πήρες μὲ τ' αὐτοκίνητό σου... Κί' ὅμως ἐγὼ ἀμέσως κατάλαβα πῶς κάτι κακὸ μαγειρεύεις...

Ἦξερες πῶς ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ διαζῆγιο τῆς γυναικάς σου, κί' οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα εἶνε ἱκανοὶ γιὰ ὅλα.

Ἐπειτα δὲν σκέφτηκες ὅτι πιθανόν νὰ μοῦ φάνηκε ὑποποτὸ πῶς τὰ ποτήρια δὲν ἦταν στὸ τραπέζι κοντὰ στὴν καρέφα καὶ τὸ νιφόν, ὅπως συνήθως...

Ὅταν ἄνοιξες τὸ ντουλαπάκι, εἶδα μέσα τὰ τοιγάρνα... Σοῦ ζήτησα... Σηκώθηκες νὰ φέσης... Δὲν μποροῦσα νὰ πῶ πῶς γιὰ νὰ γύσω τὸ οὔτισο στὸ βάζο αὐτὸ, νὰ γεμίσω τὸ ποτήρι μου σέλτς καὶ νὰ τὸ πιῶ κάτ' ἀπ' τὰ χερμαγευτικὰ σου βλέμματα...

Ἦλίθιε! Δὲν σ' ἔφταναν ἡ ἄλλες βλακείες σου, μοῦ εἶπες καὶ τὰ συμπτώματα τοῦ δηλητηρίου...

Μὰ τὴν ἀλήθεια ὅμως, δὲν φανταζόμουν πῶς θάερα τόσο καλά νὰ παίξω θέατρο. Ἄφου σὲ γέλασα τόσο καλά μὲ τὴν ψευτογνωμία μου...

Ὁ Ντυφοῦ μ' ἔνα οὐρλιαχτὸ λύσσα, ὤρμησε πρὸς τὸ γραφεῖο του, καὶ ἄρπαξε ἕνα στυλέτο.

Μὰ πῶς γρήγορος ὁ Ραζέλ, σήκωσε μιὰ καρτέλα, καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὰ πόδια... Ὁ Ντυφοῦ κλονήθηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κί' ἔπεσε κάτω...

Τότε ὁ δικηγόρος πῆγε στὴν πόρτα τῆς διπλανῆς κάμαρας, καὶ τὴν ἄνοιξε... Στὸ ἔνοιγμα, φανήκανε ὁ θυρωρὸς καὶ δύο ἀστυνομικοὶ, ποὺ ὤρμησαν καὶ πέρασαν στὸν Ραζέλ τίς χειροπέδες.

Δὲν μ' ἄφησες νὰ τελειῶσω, Ντυφοῦ, συνέχισε ἤρεμα ὁ Ραζέλ... Ὅταν ἔφυγες, σηκώθηκα... Κατέβηκα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ἔζηυγα τὸ θυρωρὸ, καὶ καλέσαμε τὴν Ἄστυνομία... Βλέπεις, δὲν παράλειψα νὰ μοῦ δώσω καμμιά χρησὶμη πληροφορία γιὰ τίς πόρτες καὶ τίς ἐξόδους τοῦ σπιτιοῦ σου...

Ἐπρεῖ νὰ καυχήσαι, φίλε μου... Γιὰ σπουδαῖο τὸ σχέδιό σου, ἦτανε πολὺ σπουδαῖο!...

HENRY MUSNIK

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 119)

Λιούμπα! Ἀγαπημένη μας μικρὴ Λιούμπα! Τί ἄνατρος ποὺ σταῆκα λοπόν! Αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως μονάχα σὲ σὲνα τρέχει ὁ νοῦς μου, μικρούλα μου. Καὶ σὲ σένα, Ἄνια. Φαντάζομαι ἀκατάπαυστα τὴν κατάστασί σου, ὅταν θὰ πάσης αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀκόμη καὶ πρὶν τὸ λάθος, πόση στενοχώρια θὰ νοιώσης ἔλεπται πῶς δὲν ἐγομαι... Θάρθῃ ἐγκαίρως αὐτὸ τὸ γράμμα; Κί' ἂν γαθῆ, ἂν παραπέση; Μὰ γιὰ τί νὰ γαθῆ, ἀφοῦ ἔφτασε στὰ γέρια σου τὸ τηλεγράφημα, μὲ τὴν ἴδια διεύθυνσι; Πάντως θὰ σοῦ γράψω καὶ λίγα λόγια πῶς-ρετάντ. Ναι, ἀβρί, κατὰ τὸ ἀπόγευμα θὰ σοῦ ξαναγράψω.

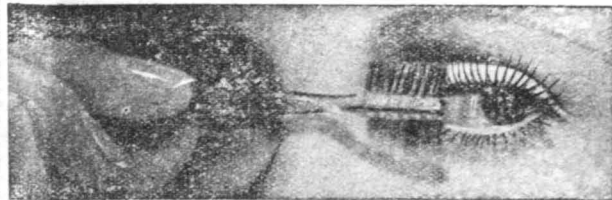
Ἄνια, συλλογιέμαι τὴν ψυχολογική σου κατάστασι τὴ στιγμή ποὺ θὰ πάσης αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ παγώνω ἀπὸ τὴν ἀγῶνα μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη λύσι ποὺ μὲ σκετόνει. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα (τίς στενοχώριες τὴν ἀγῶνα, τὴν ἀβεβαιότητα στὴν ὁποία θρ'σκομαι), θὰ τὰ ὑπομείνω πολὺ εὐκολα. Βρίσκω μάλιστα πῶς δὲν εἶνε ἀρκετὴ τιμωρία γιὰ μένα. Θὰ προσπαθῶ ν' ἀποχοληθῶ μὲ κάτι, θὰ καθήσω νὰ γράψω μερικὰ ἐπείγοντα γράμματα. Ἄνια, πιστέψέ με: Ἐφτασε καὶ γιὰ μᾶς ἡ ἀνάστασι καὶ θὰ ἐπιτύχω τῶρα περὶ τὸ σκοπὸ μου; θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη!

Σὰς φιλῶ καὶ τίς θυῶ. Σὰς σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, μικροβλές μου. Συχώρεσέ με, Ἄνια!

Καὶ τώρα, γιὰ πάντα δικὸς σου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΑΚΡΥΑ ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἡ «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕ! ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπιθυμοῦσατε, μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ ματόκλαδα. Ὀλίγα σταγόνες κάθε πρωὶ καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα καὶ γοητευτικὰ καυπύλα ματόκλαδα. Ἐὰν θάφητε τὰ ματόκλαδά σας, μεταχειρίσεσθε τὴν ὑγρὰν βαφὴν «ORELIA» ἢ τὴν «ORELIA-COMPACT», ἡ ὅσα αὐτὴν ἀμέσως καὶ ἀντὶχει εἰς τὰ λουτρά, τὸν ὕπνον, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δάκρυα. Τὰ προϊόντα «ORELIA» πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλά μωρτωλεῖα. Γεν. ἀντ. Ἰωάνν. Συμεώνογλου, Ἐμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

Καθε Κοσμική και Κοκέτα Κυρία
προτιμᾷ τὰ Μαλλιά τοῦ

ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ

Πωλοῦνται εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

στερεῶν χρωμάτων

δὲν προσβάλλονται ἀπὸ τὸν σκῶρον

καὶ ζυγίζουσι ἀκριβῶς 50 γραμμάρια

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
Εἰς τὰ ἐξῆς
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Ἐρμού 13, Ἀθήνα.
ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ καὶ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐρμού 17, Ἀθήνα.
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἐρμού 17, Ἀθήνα.
ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30Β, Ἀθήνα.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αἰόλου καὶ Σταδίου, Ἀθήνα.
Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμιῶτου 15Α, Ἀθήνα.

Γεν. ἀντιπρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ καὶ Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτοῦ 4Β, Ἀθήνα

Ἡ γυναίκα ὀφείλει νὰ εἶνε ὠραία
Ἡ καλλονὴ εἶνε ὄπλον ἀμυντικόν
τῆς γυναικός.
Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Κ^{ον}
« ΛΕΝΑ »
7 οδὸς Κόδρου 7

Academie de
Beaute
« Lena »
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillaar

Καλλονὴ προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως τοῦ στήθους καὶ σώματος. Ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ θυλάκων ὀφθαλμῶν.

Ἡ Κ^α ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πρὸς διατήρησιν τῆς ὀραιότητος. Δέχεται καθ' ἑκάστην.